

[Handelsministeren.]

dette Tilfælde traadte til, men min Henvendelse til Bankerne fik altsaa, som jeg siger, det Resultat, at Bankerne senere meddelte mig, at man ikke vilde udstrække sin Kredit til Burmeister & Wain udover de 9 Mill. Kr., der var givet.

Og det har jo, som Undersøgelsesudvalget nu har oplyst, vist sig, at de 3 Mill. Kr. kunde ikke laanes med den Begrundelse, at der var sat nye Produktioner i Gang, og de kunde heller ikke laanes med den Begrundelse, at Selskabet saa kunde klare sig, tværtimod, Udvalget har konstateret, at hvis man overhovedet skulde have haft det gamle Selskab til at gaa, skulde der 15 Mill. Kr. til, og de 3 Mill. Kr., som her er Tale om, vilde saa have været fuldstændig spildt.

Men maa jeg spørge: Hvorfor retter man ikke Bebrejdelsen mod Selskabets Ledelse? Er det da ikke den, der til enhver Tid skal være Herre over Situationen, være klar over, hvorledes Selskabets Stilling er? Hvorfor fik Ledelsen de store Gager? Hvorfor fik Medlemmerne af Bestyrelsen hver 5 000 Kr. og Formanden 10 000 Kr. om Aaret? Var det alene for at sætte Navn under et Regnskab, der ikke passede? Nej, det forekommer mig, at her er man ved at gøre Forsøg paa at lægge Ansvar paa et Sted, hvor der i Virkeligheden i denne Sag slet ikke er noget Ansvar.

Endelig maa jeg sige, at jeg kan i og for sig godt gaa ind paa den Tanke, at vi skulde have en Ordning her i Landet, hvorefter Selskaberne blev sat under offentlig Kontrol paa en saadan Maade, at Regeringen havde Myndighed til at kige indenfor Dørene og se efter, om Tingene var i Orden, naar man kom i Tvivl, men det har den jo ingen Beføjelse til. Konsekvensen af det, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller her har givet Udtryk for, sammenholdt med det, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har givet Udtryk for, er jo, at Staten maa føre et effektivt Tilsyn med Selskaberne. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at med den Beskæftigelsesinteresse, der var i dette store Selskab, maatte jeg være forpligtet til i Tide at gribe ind. Jeg ønsker i høj Grad at faa en Bemyndigelse til at gribe ind, naar jeg skønner, at et Selskab ikke ledes paa forsvarlig Maade. Baade i den ene og den anden Henseende ønsker jeg en saadan Bemyndigelse. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om Staten virkelig kunde kontrolere de store Selskaber, saaledes at vi kunde blive fri for at skulle be-

skæftige os med dem under de Vilkaar, hvorunder vi nu maa gøre det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Hansen (Rørby): Der skal naturligvis ikke rettes nogen Bebrejdelse mod den højtærede Handelsminister, fordi han ikke laante Selskabet 3 Mill. Kr. — det manglede bare, at han skulde have gjort det, efter hvad der forelaa. Men jeg vil gerne spørge: Fik Ministeren ikke i den af Ministeren gengivne Samtale mellem ham og Direktør Overgaard, efter hvilken Ministeren gik til Bankerne, Besked om, hvorledes Selskabets Forhold var? Og hvis Ministeren fik Besked, hvorledes kunde Ministeren da tro paa og fremstille det for Rigsdagen, som om det kun var en Likviditetskrise, Selskabet stod overfor, naar det faktisk var en Bankerot? Naar Staten har undladt at røre ved det før paa et Tidspunkt, hvor det bevisligt har bevirket, at Underskuddet paa de 6 Mill. Kr. er trukket ud over et Aar, har Staten paaført Aktionærerne et Tab, som jeg mener, det er ganske uberettiget af Staten at paaføre Kreditorerne. Det er det, jeg har anket over.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Den højtærede Handelsminister fortsætter med at forsvare sig mod noget, som han slet ikke er blevet angrebet for. Der er ingen, der har angrebet den højtærede Handelsminister for, at han ikke har saneret et privat Selskab. Nej, her er Tale om, at en Gang midt i Sommer — Datoen er der ingen, der ved — henvendte Burmeister & Wain sig til Handelsministeren og anmodede om et Laan eller en Kaution for et Laan paa 3 Mill. Kr. Handelsministeren sagde hverken ja eller nej, men trak Sagen ud til 4. November, da der kom en Ansøgning. (*Handelsministeren* [Hauge]: Der var ingen Sag). Ja, jeg ved dog ikke, om det kan afvises med, at der ingen Sag var. Det var dog en Sag, der gjorde et saa stærkt Indtryk paa Handelsministeren, at han efter denne Samtale med Selskabets Ledelse, hvilket dog vist ikke er ganske almindeligt, naar en Ansøger henvender sig i Ministeriet for at faa Laan i Henhold til en bestaaende Lov, gik til Bankerne og sagde: Det er vist alvorligt — eller hvad der nu er blevet sagt,